

Sygn. akt III AUa 1577/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń (spr.) SSA Bożena Grubba
Protokolant:	sekr. sądowy Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2019 r. w Gdańsku

sprawy D. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek apelacji D. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt VII U 2865/18

1. oddala apelację;

2. zasądza od D. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Bożena Grubba SSA Michał Bober SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń

Sygn. akt III AUa 1577/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 czerwca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zobowiązał D. P. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy kolejowy za okres od dnia 1 czerwca 2015 r.

do dnia 30 czerwca 2018 r. w kwocie 4492,21 zł.

Ubezpieczony w dniu 13 lipca 2018 r. wywiódł odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, że na skutek składanych przez niego wniosków o przeliczenie emerytury, organ rentowy od 2015 r. miał wiedzę, że ubezpieczony jest

zatrudniony w (...) sp. z o.o., a mimo to przyznawał mu corocznie prawo do ekwiwalentu za deputat węglowy. Ponadto, ubezpieczony wskazał, że dotychczas organ rentowy nie decydował o zmniejszeniu lub zawieszeniu świadczenia rentowego oraz nie kwestionował zasadności pobieranego ekwiwalentu za deputat węglowy, mimo że organ rentowy w latach 2015-2018 podejmował decyzję o rozliczeniu emerytury z uwzględnieniem informacji o osiąganym przez ubezpieczonego przychodzie, przesyłanych przez (...) sp. z o.o.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że w spornym okresie odwołujący pobierał deputat węglowy u swego pracodawcy, mimo tego, że we wszystkich decyzjach, które ubezpieczony otrzymywał od ZUS była zawarta informacja o tym, że prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego nie przysługuje przy pobieranej emeryturze, jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na kolei. Wobec powyższego organ rentowy stanął na stanowisku, że w sytuacji zatrudnienia ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. nie ma podstaw do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy także przez ZUS. Z tych względów, w oparciu o art. 138 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu pobranej z tego tytułu kwoty.

Wyrokiem z 28 września 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że D. P. był pracownikiem (...), od dnia 15 lipca 1971 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Dnia 27 grudnia 2013 r. stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron, a dnia 29 listopada 2013 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu emeryturę w kwocie zaliczkowej, a następnie decyzją z dnia 28 stycznia 2015 r. dokonał rozliczenia zaliczki oraz przeliczenia emerytury. W każdej z przedmiotowych decyzji w punkcie IV pouczenia wskazano, że prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego (...) nie przysługuje przy pobranej emeryturze, jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na (...). Do wypłacanej emerytury odwołujący miał ustalone prawo do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy.

D. P. ponownie zatrudnił się w (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. od dnia 1 stycznia 2014 r. na podstawie umowy o pracę.

Organ rentowy decyzjami wydanymi kolejno dnia 27 stycznia 2016 r., 9 czerwca 2016 r., 7 lutego 2017 r. i 6 marca 2018 r. dokonywał przeliczenia świadczenia emerytalnego ubezpieczonego. W każdej z przedmiotowych decyzji w punkcie IV pouczenia wskazano, że prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego (...) nie przysługuje przy pobranej emeryturze, jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na (...). Dnia 14 maja 2018 r. na skutek zapytania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. nadesłała informację, że D. P. ma przy wynagrodzeniu wypłacany ekwiwalent za deputat węglowy. Deputat ten był wypłacany w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie 2011,03 zł netto.

Dnia 7 czerwca 2018 r. organ rentowy wydał decyzję i wskazał, że w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, iż od 1 stycznia 2014 r. ubezpieczony otrzymuje deputat węglowy z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., a w związku z tym organ rentowy wstrzymuje wypłatę deputatu węglowego od dnia 1 lipca 2018 r., tj. od najbliższego terminu płatności.

W konsekwencji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję z dnia 7 czerwca 2018 r., w której zobowiązał D. P. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia z tytułu ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy (...) za okres od dnia 1 czerwca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2018 r. w kwocie 4492,21 zł.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie zaistniały podstawy do zastosowania dyspozycji art. 148¹ § 1 k.p.c. Strony zajęły stanowiska na piśmie. Ponadto żadna ze stron nie złożyła wniosków dowodowych wymagających przeprowadzenia rozprawy. Nie było zatem konieczności rozpoznania sprawy na rozprawie.

Jeśli chodzi o ocenę materialno prawną, Sąd I instancji wskazał, że spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do dwóch kwestii, tj. czy zachodziły podstawy do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy przez ZUS w sytuacji, gdy odwołujący był zatrudniony jako pracownik (...) i pobierał przy wynagrodzeniu deputat od pracodawcy oraz czy zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.), skutkujące obowiązkiem zwrotu ekwiwalentu pobranego w ZUS.

Rozważając kluczową kwestię - czy okoliczność, że odwołujący jest pracownikiem (...) i otrzymuje z tego tytułu ekwiwalent za deputat węglowy, stanowi przesłankę wykluczającą prawo do ekwiwalentu wypłacanego przez ZUS - Sąd Okręgowy odniósł się do treści art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2000r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa (...) (Dz. U. z 2018 r., poz. 1311 ze zm.), dalej: ustawa. Z przepisu tego wynika, że byłemu pracownikowi (...), pobierającemu emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, przyznana na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników (...) i ich rodzin lub przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych albo przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także członkom rodziny tego pracownika pobierającym po nim rentę rodzinną przyznaną na podstawie wymienionych przepisów, przysługuje prawo do deputatu węglowego w ilości 1800 kg węgla kamiennego rocznie, w formie ekwiwalentu pieniężnego.

Dokonując wykładni przepisu Sąd I instancji podkreślił, że podstawowe znaczenie ma to, iż art. 74 ust. 1 w/w ustawy wskazuje, iż przysługiwanie prawa do deputatu (ekwiwalentu) zapewnia się "byłemu pracownikowi (...)", a nie "emerytowi", co oznacza, że ustawodawca w przepisie wprowadza podział na: pracowników i byłych pracowników. Innymi słowy w rozumieniu niniejszego uregulowania "byłym pracownikiem" pobierającym emeryturę jest tylko ten emeryt, który nie jest jednocześnie pracownikiem (...).

W ocenie Sądu Okręgowego analiza powołanych przepisów pozwala uznać, że prawo do deputatu węglowego nie przysługuje ubezpieczonemu jako pozostającemu w dalszym ciągu w zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., a zatem pracownikowi, a nie byłemu pracownikowi (...), o którym mowa w art. 74 ust. 1 w/w ustawy.

Na marginesie Sąd I instancji podniósł, iż deputat węglowy jest świadczeniem należnym z tytułu stosunku pracy. Zobowiązanie organu rentowego w tym zakresie ma zatem charakter wyjątku. Świadczy o tym przepis art. 74 ust. 1 ustawy. Przepis art. 74 ust. 5 przewiduje, że ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy przyznaje i wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych z dotacji celowej z budżetu państwa.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że decyzja organu rentowego o przyznaniu emerytury oraz kolejne o przeliczeniu emerytury ubezpieczonemu zawierały czytelne pouczenie, iż prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego (...) nie przysługuje przy pobieranej emeryturze, jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na (...). Wnioskodawca pobierał ekwiwalent za deputat węglowy w zakładzie pracy. W kierowanych do Sądu pismach procesowych wskazywał, że nie miał świadomości, iż podjęcie pracy na (...) będzie wiązało się z utratą prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu

węglowego. Okoliczność ta nie usprawiedliwia w żaden sposób pobierania przez ubezpieczonego przedmiotowego świadczenia z organu rentowego i zakładu pracy oraz nie zmienia faktu, iż został on prawidłowo pouczony przez organ rentowy o braku prawa do pobierania świadczenia z tytułu ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego.

W myśl art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) - zwanej dalej „ustawą systemową” - osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się - zgodnie z art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej - świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty

w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Z kolei art. 84 ust. 9 cytowanej ustawy stanowi, że wyżej wymienione przepisy stosuje się także do pieniężnych świadczeń innych niż z ubezpieczeń społecznych, wypłacanych przez Zakład na mocy odrębnych przepisów.

W przedmiotowej sprawie, wnioskodawca został poinformowany w pouczeniach zawartych w doręczanych mu decyzjach przez organ rentowy o braku prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego (...) przy pobieranej emeryturze w razie podjęcia zatrudnienia.

Z uwagi na powyższe, na mocy powołanych przepisów, Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony, wnosząc o zmianę wyroku i uwzględnienie w nim zwrotu przez niego nienależnie pobranych świadczeń za okres nie dłuższy niż 12 miesięcy na podstawie art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczony podniósł, że kwestię deputatu węglowego przysługującego byłemu pracownikowi (...) ustawodawca zawarł w art. 74 ust. 1 oraz ust. 11 ustawy z dnia 8 września 2000 roku o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa (...), (Dz. U. 2017 poz. 680 ze zm.): „byłemu pracownikowi (...) pobierającemu emeryturę przysługuje prawo do deputatu węglowego w ilości 1800 kg węgla rocznie, w formie ekwiwalentu pieniężnego. Prawo

do pobierania ekwiwalentu pieniężnego ustaje lub ulega zawieszeniu wraz z ustaniem prawa do emerytury lub renty". Apelujący podkreślił, że nie ma tym zapisie ustawowym żadnej przesłanki uzasadniającej uzależnienie przez ZUS w pkt. IV pouczeń wypłacania ekwiwalentu „jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na (...)". Zdaniem ubezpieczonego kluczowym określeniem w ww. ustawie jest fakt, który uzależnia, wypłatę ekwiwalentu od tego, czy jest się byłym pracownikiem (...). Wobec powyższego zgodził się, że w związku z podjęciem przez niego ponownie pracy na (...)

w dniu 1 stycznia 2014 r. przestał być byłym pracownikiem (...) i z tego tytułu utracił prawo do deputatu węglowego wypłacanego w formie ekwiwalentu pieniężnego.

Ubezpieczony podkreślił jednak, że ZUS od roku 2015 miał wiedzę, iż kontynuował pracę na (...), ponieważ w latach 2015, 2016, 2017 i 2018 zwracałem się do ZUS

z wnioskami o przeliczenie emerytury w związku z podjęciem pracy w wymiarze 1/3 etatu

w (...). Mimo tego, ZUS kolejnymi decyzjami przyznawał mu prawo

do deputatu węglowego w formie ekwiwalentu pieniężnego. W tej sytuacji, zdaniem apelującego, ZUS ma prawo domagać się zwrotu nienależnie pobranych świadczeń

na podstawie art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego podlega oddaleniu jako bezzasadna.

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie była prawidłowość zaskarżonej decyzji pozwanego organu rentowego z 7 czerwca 2018 r., zobowiązującej ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego deputatu węglowego (...) za okres od 1 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2018 r.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie ustalonych faktów, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd odwoławczy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Zasadnie Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie znajduje zastosowanie przepis art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.), a nie przepis art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.). Deputat węglowy jest bowiem świadczeniem należnym ze stosunku pracy. Stosownie do treści art. 74 ust. 5 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa (...) jest on przyznawany i wypłacany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z dotacji celowej z budżetu państwa. Natomiast na podstawie art. 84 ust. 9 ustawy systemowej przepisy art. 84 ust. 1-8 tejże ustawy stosuje się także do pieniężnych świadczeń innych niż z ubezpieczeń społecznych wypłaconych przez Zakład na mocy odrębnych przepisów.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany wadliwą lub nieadekwatną podstawą prawną zaskarżonej decyzji (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., I UK 88/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 100). Wskazanie w zaskarżonej decyzji art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jako podstawy prawnej, nie wiązało zatem Sądów orzekających w sprawie, wobec czego rozstrzygnięcie nastąpiło przy przyjęciu innej podstawy prawnej.

Zauważyć należy, że na etapie postępowania apelacyjnego poza sporem pozostawała kwestia, iż ubezpieczony jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. W wywiedzonej apelacji D. P. przyznał wprost, iż zgadza się z uznaniem, że w związku z podjęciem przez niego ponownie pracy na (...) w dniu 1 stycznia 2014 r. przestał być byłym pracownikiem (...) i z tego tytułu utracił prawo do deputatu węglowego wypłacanego w formie ekwiwalentu pieniężnego. Sporne pozostawało natomiast, za jaki okres pozwany organ ma prawo domagać się zwrotu przez ubezpieczonego nienależnie pobranego deputatu węglowego. Pozwany organ domagał się zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres trzech lat - od 1 czerwca 2015 r. do 30 czerwca 2018 r. Ubezpieczony wywodził natomiast, że uprawnione jest żądanie zwrotu jedynie za 12 miesięcy. Stanowisko swoje D. P. argumentował okolicznością, że ZUS od roku 2015 miał wiedzę o kontynuowaniu przez niego pracy na (...), wynikającą z tego, iż w latach 2015 - 2018 ubezpieczony zwracał się do ZUS z wnioskami o przeliczenie emerytury w związku z podjęciem pracy w wymiarze 1/3 etatu w (...).

Przepis art. 84 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, iż nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych za okres dłuższy niż ostatnie 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, a w pozostałych przypadkach - za okres dłuższy niż ostatnie 3 lata. Zdaniem ubezpieczonego zawiadomił on ZUS o kontynuowaniu pracy na (...). Zwracał się bowiem do organu o przeliczenie emerytury w związku z podjęciem zatrudnienia w (...)

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego

z 3 października 2018 r., II UK 276/17, Legalis nr 1832722, zgodnie z którym pozwany organ ma prawo zakładać dobrą wolę świadczeniobiorcy, który w razie wystąpienia negatywnej przesłanki zawiadomi organ o tym fakcie. Nie ma natomiast obowiązku monitorowania aktywności zawodowej ubezpieczonego i weryfikowania za niego, czy nastąpiły wydarzenia mające wpływ na prawo do świadczeń. Nie jest zatem tak, że organ rentowy z urzędu jest zobowiązany do zbierania i analizowania wszelkich dostępnych informacji o ubezpieczonym i nawet na podstawie informacji pobocznych stwierdzać przesłanki ustania, zawieszenia czy wstrzymania wypłaty świadczenia. Organ może tak uczynić, co jednak nie oznacza, że gdy tego nie zrobi, zachodzi ograniczenie odpowiedzialności. Obowiązek taki nie wynika bowiem z art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ani z art. 84 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - przyp. własny Sądu). Inna wykładnia niezasadnie ograniczałaby odpowiedzialność ubezpieczonego, pobierającego nienależne świadczenie i wstrzymującego się z właściwym zawiadomieniem organu rentowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 2014 r., II UK 285/14, OSNP 2017 Nr 5, poz. 59; z dnia 20 stycznia 2016 r., II UK 9/15, OSNP 2017 Nr 8, poz. 100; z dnia 18 października 2017 r., I UK 18-/17, LEX nr 2426575). Ponadto, przyjęcie innego, szerokiego spectrum skutków oddziaływania jakiegokolwiek wniosku ubezpieczonego do organu rentowego, prowadziłby do przerzucenia na ten ostatni automatyzmu odczytywania woli i zamiaru wynikającego z treści konkretnego pisma, przełamując jednocześnie jego literalne brzmienie, tryb i cel w jakim zostało ono złożone.

Argumentem przemawiającym za ograniczeniem odpowiedzialności ubezpieczonego w realiach rozpoznawanej sprawy byłoby wykazanie przez niego, że zawiadomił on organ o ponownym podjęciu zatrudnienia na (...) w kontekście prawa do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego. Obowiązku tego ubezpieczony nie dopełnił wbrew treści pkt. IV pouczenia zawartego w każdorazowej decyzji pozwanego organu przeliczającej emeryturę.

Sąd Najwyższy argumentował w uzasadnieniu przywołanego powyżej orzeczenia, że naturalnie konieczność udzielenia przez pozwanego stosownego pouczenia nie budzi sprzeciwu. Znaczenie ma forma i treść pouczenia, które ma być jasne i zrozumiałe, przy czym Sąd Najwyższy wielokrotnie przy tym wskazywał, że pouczenie to może polegać na przytoczeniu przepisów określających te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść do własnej sytuacji. Może być tak, że adresat nie chce albo ma utrudnione odczytanie pouczenia, co nie dyskwalifikuje pouczenia jako warunku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2010 r., I UK 300/09, LEX nr 585732). Żądanie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia nie jest oparte na obowiązku wykazania, że osoba zapoznała się z doręczonym jej pouczeniem o braku prawa do świadczenia w określonych okolicznościach.

Pouczenie udzielane ubezpieczonemu w kolejnych decyzjach przeliczeniowych było jednoznaczne. Pkt. IV pouczenia wskazuje, że prawo do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu deputatu węglowego (...) nie przysługuje przy pobieranej emeryturze, jeżeli deputat ten przysługuje w związku z kontynuowaniem lub podjęciem pracy na (...).

Nie znajdując podstaw do uznania, że składanie przez ubezpieczonego do organu rentowego kolejnych wniosków o przeliczenie świadczenia emerytalnego jest tożsame z zawiadomieniem pozwanego w myśl art. 84 ust. 3 ustawy systemowej o zajęciu okoliczności powodujących ustanie prawa do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy, Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c., jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny zasądził od D. P. na rzecz pozwanego organu kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, działając z tym zakresie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 i art. 108 § 1

zd. 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSA Bożena Grubba SSA Michał Bober SSA Iwona Krzczowska - Lasoń